

٠١٤٢٠٢٠٤٧٣

تقرير صحفي عن عرض لمسرح الحكواتي

صحفي يتحدث عن عرض قصاصة من جريدة "هعير" العبرية، تحتوي على تقرير غير ملونة يظهر فيها القاعدة والاستثناء "لمسرح الحكواتي، وكذلك صورة" لوفك، في احد المشاهد من اليمين، كل من: الفنان إدوار معلم والفنانة جيكي من العرض المسرحي.

עונת ההסתגרות

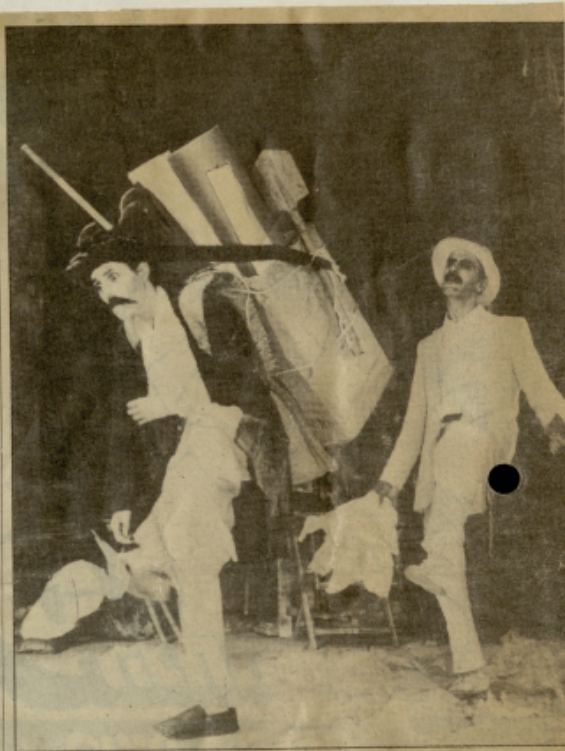
תיאטרון אל חכואותי: "הכלל והיוצא מן הכלל" מחזה ברוטלט ברכט. בימוי ותפאורה: פרנסואה אבו סאלם. תלבושות: ניקי לובק. שחקנים: אדוארד מועלס, אימן אאון, ניקי לובק, אויסמאיל דאבח, מוחמד דיאב. 26.9, ירושלים, אל חכואותי, 68 דקי

המרחב הפלשתיני מתכנס אל תוך עצמו בחדר לא גדול במזרח ירושלים. בעבר הקרוב היו נסיונות ההתקרבות של התיאטרון הפלשתיני אל המגזר היהודי ברורים יותר, בסגנון הדברים ובפעולות מנהליות. עכשיו עונת ההסתגרות. הקירות חומים, מכוסים שק וקרשים דפוקים. שדרת נורות וסמרטוטים צבעוניים מלמעלה. למטה חביות מכוסות סיד יבש, ענפים, חתיכות פוליאחילן משחקות סערת חול במדבר ורצועה ירוקה משחקת נהר עצבני. הסגנון הוא של תיאטרון הסמרטוטים הצבעוני. סמרטוט משחק חפץ, מקום, מצב רוח. כביכול סגנון התיאטרון הדלי, שאמצעי המעטים נועדו לעורר את דמיון הצופים. מערכות הקהל והתאורה נראות חדרות ופסותחות למדי. סתיירה חזותית שאינה מתחשבת עם הנוף שבמקום. הקהל יושב על שרפרפים ומדורנים.

בחורים כאלה היו המהפכנים האדומים מרימים את התקרה בקולות גבוהה מתלהמת. ברחוב סאלה א-דין שקט למדי. השחקנים מדברים בשקט והקהל מקשיב בסבלנות, באיפוק. נראה רחוק מלצאת מן הכלים בהזדהות או ברחייה. מחזה לימוד לקהל שיועד את השיעור הזה בעל פה. לפי הסקרים של אל פאג'ר חלק גדול ממנו מסכים עם הלכה, כלומר, התיאטרון הפלשתיני הוא עכשיו ביטוי לקונסנוס כלשהו. "הכלל והיוצא מן הכלל" של ברכט הוא, כידוע, סיפור המעמדות הקלאסי. ברכט רצה ללמד, לא להיסחף במעשייה הרגשנית. כאן יושב המשל לפתחו של הנמשל, זה מצדו תלוי בנקודת התצפית של הצופה. המשל מדבר על ארון סוד וטבל משרת. הם חוצים את המדבר. מאבק המעמדות מתחילת המאה מוצג כלשונו.

בהפקה החיפאית של "מחכים לגורדו" ידעת בריוק מי הארון ומי הכלב. הבגדים והשפה היו בהתאם. כאן אין סמלים מזהים, אבל אם אתה יושב במזרח ירושלים והקהל דובר ערבית, אינך יכול להימלט מחמתנת הארון הישראלי והסבל הערבי. חיים של דור קיום באיבה ובחשדנות אולי מולדים. יש מימיה אחת במדבר, הסבל חושב: אם אשתה מן המים והארון ימות בצמא, יחשבו שהרגתי אותו כוונה כי לאיבה שלי אליו יש סיבות ידועות. המשרת בא לחלק את המים, סמל החיים והשלום, כינו לארון. הארון מקבל את המתווה הזאת כאיום על בטחונו כי גם הארון מודע לקיומה של השנאה הקדומה. הוא יורה בסבל והורג אותו. במשפט ייצא זכאי בטיעון של הגנה עצמית.

המשך בעמ' הבא

מימיה אחת במדבר, אדוארד מועלס (מימין) וניקי לובק ב"הכלל והיוצא מן הכלל"

המשך מעמ' קודם

חוסר אמון, חשדנות וריכוז נמשך יוצרים ארון נפחד ומשרת אכול רגשות אשמה: הבא להשקות אותך מים, השכם להורגו, שהרי אינך יכול לסמוך על כוונותיו הטובות של מי שאתה מדבא. זה מצד הארון. מצד הסבל כל האפשרויות מסתיימות ברע בשבילו. כלל לא בטוח שמאבק המעמדות מתלבש היטב על מצב כובש-נכבש שאליו הוא מרמוז. הלכה הוא חדר משמעי וזו זכותו היסודית של התיאטרון. הבמה, התנועה עליה וההגשה, יש בהם רגעים יפים של במאי משורר במה לירי, אבל האירוע ברובו לא מעניין. תיאטרון של סוף הדרך, מבטא חברה שהאופציות שלה הולכות ונמגרות ובקצה המנהרה היא רואה קטסטרופה.

אמיר אוריין

